

บทที่ 2

วรรณคดีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

วรรณคดีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง รูปแบบการเสริมสมรรถภาพ
ครูภาษาอังกฤษในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร แบ่งออกเป็น
4 ตอน คือ

1. ความหมายของคำว่ารูปแบบ
2. สมรรถภาพของครู
3. องค์ประกอบของภาษาอังกฤษ
4. การบริหารและการจัดการศึกษาของกรุงเทพมหานคร

ความหมายของคำว่ารูปแบบ (Model)

ในภาษาประจำวัน ความหมายหนึ่งของคำว่า "รูปแบบ" หรือ "โมเดล"
(Model) ก็คือ "หุ่นจำลอง เช่นหุ่นจำลองบ้าน (ซึ่งจำลองมาจากบ้านจริง)
หุ่นจำลองมหาวิทยาลัย (ซึ่งจำลองมาจาก ตึก อาคาร และสถานที่ของมหาวิทยาลัย)
หุ่นจำลองกับตัวจริง เหมือนกันในแง่ที่ว่าทุกส่วนสำคัญที่ตัวจริงมี หุ่นจำลองก็มีตาม และ
ประกอบขึ้นเป็นรูปร่างลักษณะที่คล้ายๆกันด้วย แต่หุ่นจำลองต่างกับตัวจริงในแง่ที่ว่า
มันสามารถมีขนาดที่ใหญ่หรือเล็กไปจากตัวจริงใด (ชีระ อาชวเมธี 2519:106-108)

รูปแบบ (Model) ทางวิทยาศาสตร์มีความหมายไ้หลายอย่าง คือ
ความหมายที่ 1 รูปแบบ (Model) หมายถึง ทฤษฎีในวิชาการ
สายหนึ่ง (ซึ่งกำลังพัฒนาอยู่) ที่ลอกแบบมาจากทฤษฎีในวิชาการอีกสายหนึ่ง
(ซึ่งพัฒนาอย่างค้แล้ว) เช่นทฤษฎีการทำงานของสมองลอกแบบมาจากทฤษฎีการ
ทำงานของคอมพิวเตอร์ (เปรียบเทียบการทำงานของสมองเหมือนการทำงานของ
คอมพิวเตอร์)

ความหมายที่ 2 ของรูปแบบ (Model) หมายถึง ทฤษฎีที่ทำ
ออกมาในรูปของสมการทางคณิตศาสตร์ ในความหมายนี้รูปแบบทางวิทยาศาสตร์

จะมีความหมายคล้ายกับรูปแบบในความหมายของภาษาประจำวันที่กล่าวมาแล้ว คือ สมการต่างๆและการจัดสมการในทฤษฎีนั้นลอกแบบมาจากของวิชาคณิตศาสตร์ เราจึงอาจกล่าวได้ว่าทฤษฎีที่ออกมาในรูปสมการ เป็นหุ่นจำลองของส่วนหนึ่งในวิชาคณิตศาสตร์ โครงสร้างเป็นอย่างไรก็เหมือนกัน ต่างกันแต่เนื้อหา (ทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์กล่าวถึงปรากฏการณ์ธรรมชาติ แต่คณิตศาสตร์บริสุทธิ์ไม่กล่าวถึง) ด้วยเหตุนี้บางคนจึงเรียกทฤษฎีที่ออกมาในรูปสมการว่า "mathematical model"

ความหมายที่ 3 รูปแบบ (Model) หมายถึงทฤษฎีใดๆ ในความหมายนี้ รูปแบบ (Model) ทางวิทยาศาสตร์มีความหมายต่างกับรูปแบบ (Model) ในความหมายของภาษาประจำวันที่กล่าวข้างต้น เพราะมีทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์มากมายที่มีโคลอกแบบมาจากใคร

จากการพิจารณาความหมายต่างๆของรูปแบบ (Model) ที่กล่าวมาแล้วข้างต้น อาจมองในรูปที่ว่า ถ้ามีภาชนะใบหนึ่งใส่ทฤษฎีต่างๆที่มีอยู่ ทฤษฎีพวกที่เป็นการลอกแบบทฤษฎีอื่นที่เจริญแล้วจะเรียกเป็นรูปแบบ (Model) ในความหมายที่ 1 ทฤษฎีพวกที่เป็นรูปสมการจะเรียกเป็นรูปแบบ (Model) ในความหมายที่ 2 หรือ mathematical model และทฤษฎีทั้งหมดจะเรียกว่าเป็นรูปแบบ (Model) ในความหมายที่ 3 ก็ได้

สำหรับรูปแบบการเสริมสมรรถภาพครูภาษาอังกฤษในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานครที่ผู้วิจัยได้ทำการวิจัยนี้ จะตรงกับความหมายที่ 1 คือหมายถึงทฤษฎีในวิชาการสายหนึ่ง (ซึ่งกำลังพัฒนาอยู่ เปรียบได้กับงานวิจัยที่ผู้วิจัยได้ดำเนินการ) ที่ลอกแบบมาจากทฤษฎีในวิชาการอีกสายหนึ่ง (ซึ่งพัฒนาอย่างก็แล้ว ซึ่งก็คือแนวทฤษฎีและหลักการต่างที่งานวิจัยชิ้นนี้ได้นำมากล่าวอ้าง และใช้เป็นแนวทางในการดำเนินการ)

สมรรถภาพของครู

ความหมายของคำว่าสมรรถภาพ

แอนเดอร์สัน (Anderson 1972 : 1) ให้ความหมายของคำว่า "สมรรถภาพ" (Competency) ว่าหมายถึงพฤติกรรมของครูที่เราจะสังเกตเห็นได้และพฤติกรรมนี้จะมีผลต่อกระบวนการเรียนรู้ของนักเรียนในทางบวก เช่น สมรรถภาพในการเขียนวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม สมรรถภาพในการใช้เทคนิคการถามเป็นต้น ชมพันธุ์ กุญชร ณ อยุธยา (2519 : 12 - 19) กล่าวว่า สมรรถภาพ หมายถึง ความรู้ ทักษะ และเจตคติที่ผู้เป็นครูพึงมีในการที่จะช่วยให้นักเรียนได้พัฒนาทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา

สมรรถภาพของครูในทัศนะของนักการศึกษาต่างประเทศ

นักการศึกษาต่างประเทศได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของครูที่มีสมรรถภาพเหมาะสมที่จะเป็นครูหลายลักษณะด้วยกัน นักการศึกษาเหล่านั้น เช่น เวย์แกนด์ (Weigand 1971 : 313 - 315) อาร์มสตรอง (Armstrong 1973 : 51 - 55) ฮุสตัน และโฮวาร์ด (Houston and Howard 1976 : 32 - 33) ดันฮิลล์ (Dunhill 1965 : 14 - 17) กรูชและคอสติน (Grush and Costin 1975 : 64) ได้แสดงความคิดเห็นซึ่งแยกเป็นด้านใหญ่ๆได้ดังนี้

ด้านการสอนและเตรียมการสอน

1. เตรียมการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. กำหนดวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมในการเรียนการสอน และสามารถปฏิบัติตามได้อย่างมีประสิทธิภาพ
3. สามารถสอนได้อย่างมีลำดับขั้นตอน
4. สามารถใช้คำถามที่ช่วยให้เด็กคิด และกระตุ้นให้เด็กเรียนนำประสบการณ์เดิมของตนขึ้นมาใช้
5. พัฒนาให้เด็กมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์
6. สามารถสอนโดยคำนึงถึงความแตกต่างของแต่ละบุคคล

7. มีเทคนิคในการกระตุ้นให้นักเรียนสนใจในบทเรียน
8. พัฒนาทักษะในการสอนของตนอยู่เสมอ
9. เข้าใจและนำหลักการเรียนรู้มาใช้ในการเรียนการสอน
10. สร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้สนุกสนานและเป็นประชาธิปไตย
11. ปรับปรุงกิจกรรมในห้องเรียนให้สอดคล้องกับสภาพของสังคม
12. จัดกิจกรรมและสภาพการเรียนที่ส่งเสริมให้เด็กคิดและทำงานเป็น

อีกทั้งส่งเสริมลักษณะและพฤติกรรมที่พึงปรารถนา

13. มีเทคนิควิธีสอนพิเศษแก่นักเรียนที่เรียนได้เร็ว
14. รู้จักใช้แหล่งวิทยาการ สร้างและใช้อุปกรณ์การสอนโดยตรงจุดประสงค์ของการสอน
15. สามารถใช้ทักษะการสอนที่จำเป็น เช่น การวาดภาพ การตั้งคำถาม และการคัดลายมือ เป็นต้น

งานการวัดผลและประเมินผล

1. มีเทคนิคในการวัดและประเมินผลที่ดี และนำผลมาปรับปรุงสภาพการเรียนการสอนให้ดีขึ้น

2. มีการประเมินผลการสอนของตนเองอยู่เสมอ
3. วิเคราะห์การทำงานของตนอย่างรอบคอบ

งานการแนะนำและติดตามผล

1. แนะนำช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาและศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคล

2. แนะนำช่วยเหลือนักเรียนแต่ละคนให้ได้รับความสำเร็จในการเรียนและปรับตัวได้ดี

3. ให้คำแนะนำช่วยเหลือนักเรียนที่ขาดทักษะในการทำงาน
4. ติดตามปรึกษากับผู้ปกครองเมื่อนักเรียนมีปัญหา

งานการปกครองชั้นเรียน

1. สามารถควบคุมกิจกรรมในชั้นเรียนให้ดำเนินไปจนบรรลุผลสำเร็จ

คามวัตถุประสงค์

2. ช่วยลดความวิตกกังวลของนักเรียน

ด้านความรู้และทักษะทางวิชาการ

1. ครูจะต้องมีความรู้และทักษะ ทั้งในเนื้อหาวิชาที่จะสอนและในสิ่งที่นักเรียนอยากรู้อย่างเพียงพอ

2. ปรับปรุงความรู้ที่มีอยู่ให้ทันสมัย และปรับปรุงทักษะการสอนของตนให้เหมาะสมกับวัย ความถนัดและความสนใจของนักเรียน

3. ประยุกต์ใช้หลักจิตวิทยาให้เป็นประโยชน์แก่การเรียนการสอน

ด้านบุคลิกภาพและมนุษยสัมพันธ์

1. มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี เช่น เคารพในคุณค่าของแต่ละคน และร่วมมือในกิจการของชุมชน

2. ปรับปรุงตนเองให้คุ้นเคยกับสภาพของกลุ่มนักเรียน

3. ครูต้องรักและเข้าใจเด็ก เป็นตัวอย่างที่ดีของเด็ก และมีความจริงใจกับทุกคน

4. ทำงานร่วมกับเพื่อนครูด้วยกันอย่างมีประสิทธิภาพ

5. เป็นผู้นำที่ขยันขันแข็งและน่าไว้วางใจ

6. มีความเชื่อมั่นในตนเอง

7. มีความกระตือรือร้นในการสอน

8. เป็นคนซื่อสัตย์ สุจริต รักษาสัญญาที่ให้ไว้กับนักเรียนเสมอ

9. เป็นคนมีอารมณ์ขัน

สมรรถภาพของครูในทัศนะของนักการศึกษาไทย

นักการศึกษาของไทยได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของครูที่ดีพอสรุปได้คือ

สมรรถภาพทางคานความรู้

ก๋อ สวัสดิทานิชย์ (2517 : 25) บัญฉิน อักฉากกร (2514 : 28) อ่ำไพ สุจรรคกุล (2520 อักสำเนา) ไคเสนอกความคิดเห็นสอคคลงกัน เกี่ยวกัสมรรถภาพทางคานความรู้ของครุ ซึ่งพอสรุบไคว่า ครุที่คึ้นนัจะตองมีความรู้ ในวิชาศึพครุและวิชาสามัญ โดยเฉพาอย่างยึงครุจะตองมีความรู้ในวิชาที่คนสอน อย่างลึคซึ่ง นอกจากนัจะตองมีความรู้ในหน้าที่และงานของครุ เป็นอย่งคึ บัญชม ศรีสะอาค (2525 : 5 - 6) แสคงความคิดเห็นว่ การที่ครุมีความรู้จริง รอบรูและเขาใจในเรื่องที่คนสอนเป็นอย่งคึนั้น จะช่วยให่เก็คความมึนใจในการ สอน สามารถพุดคุ้ยในเรื่องที่คนสอนในแง่มุมที่เปลคออกไปอย่งน่าสนใจ อนัจะช่วย ให่ผูเรียนเก็คความศรัทธาในผูสอน เรียนควยความมึนใจ มีหึศนคคหึที่คึต่อผูสอน และตอวิชาที่เรียนควย

สมรรถภาพทางคานวิชาการ

เกรียง เอียมสกุล (2511 : 281) กล่าวว่า ครุที่คึจะตองปฏิบัติงาน คานวิชาการหรือสรางเสริมตัวเองให่มีสมรรถภาพทางคานวิชาการ ซึ่งไคแก่ การ ศึกษาหลักศูตร การจึคทำคองการสอนและบ้นทึคการสอนประจ่าวัน เทรียมและจึคทำ คองการสอนและบ้นทึคการสอนประจ่าวัน เทรียมและจึคทำอุปกรณัให่เหมาะะกับวิธี สอน เลือคสรรบแบบเรียนและหนังสืออ่านประคอบเพื่อสงเสริมการศึกษาและ จึคทำเรื่องมือวัคณลแบบค่างๆ

สมรรถภาพทางคานการสอนและเตรียมการสอน

ก๋อ สวัสดิทานิชย์ (2517 : 217 - 220) สุรินทร ศรีสิริ (2515 : 3 - 9) มีความเห็นสอคคลงกันว่ ครุที่คึจะตองเตรียมเนื้อหาวิชาที่จะสอนตาม หลักศูตรและสามารถนำไปสอนไคเหมาะะสมกับความรู้ ความสามารถของเล็คที่คน สอนควย นอกจากนัควรรจะจึคเตรียมทองเรียนให่มีบรรยากาศน่าเรียน ถูกสุลคัณะ คึครูปภาพหรืออุปกรณัที่สงเสริมการเรียนรูไ่ว่เป็นทมวคทม บัญชม ศรีสะอาค (2525 : 5 - 6) ไคเสนอกความคิดเห็นว่ ครุที่สอนคึนั้นจะตองมีเทคนิคและกฉวิธี

สอนที่เหมาะสม มีความรอบรู้เทคนิคการสอนแบบต่างๆ รู้จักองค์ประกอบที่จะช่วย
 เอื้อให้การสอนมีคุณภาพสูง เช่น วัสดุหลักจิตวิทยาพัฒนาการเด็ก จิตวิทยาการเรียนรู้
 และรู้จักผู้เรียน สร้างบรรยากาศในการเรียนให้น่าสนใจ จูงใจผู้เรียนโดยให้การ
 เสริมแรงที่สอดคล้องกับธรรมชาติของผู้เรียนแต่ละคน ก่อนสอนควรมีการตรวจสอบ
 ความรู้พื้นฐานหรือความพร้อมก่อนเรียน ขณะทำการสอนจะต้องตั้งใจสอน คือสอน
 เต็มเวลา สอนเต็มหลักสูตรและเต็มความสามารถ ครูจะต้องเปลี่ยนแปลงบทบาทของตน
 จากการเป็นผู้นำในการเรียนมาเป็นผู้กระตุ้นให้นักเรียนเกิดความคิดริเริ่ม สนับสนุน
 นักเรียนให้มีบทบาทสำคัญในกระบวนการเรียนรู้ ให้โอกาสผู้เรียนได้ศึกษาและค้นพบ
 ความรู้ด้วยตนเองอย่างอิสระ และมีภาระงานเป็นกลุ่ม มีภาระเป็นผู้นำและผู้ตาม
 ที่ดี ส่งเสริมให้กล้าแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์วิจารณ์อย่างมีเหตุผล และพร้อมที่จะ
 ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น และประการสุดท้ายครูจะต้องทำการตรวจสอบ
 ความก้าวหน้าของนักเรียนและแก้ไขคนที่ยังมีปัญหาในการเรียนก่อนที่จะเรียนใน
 เรื่องต่อไป สุกัญญา ชาริวิรรณ และคณะ (2520 : 127) กล่าวว่า นอกจาก
 ครูจะต้องมีสมรรถภาพดังกล่าวแล้วครูควรจะมีทักษะต่างๆที่จำเป็นในการสอนอีกด้วย
 ซึ่งได้แก่ ทักษะการนำเข้าสู่บทเรียน ทักษะการใช้คำถาม ทักษะการใช้อุปกรณ์
 ทักษะการใช้กระดานดำ ทักษะการเสริมสร้างกำลังใจ ทักษะการกระตุ้นให้คิด ทักษะ
 การอธิบายและเล่าเรื่อง ทักษะการยกตัวอย่าง และทักษะการสรุปบทเรียน เป็นต้น

สมรรถภาพทางค่านุรักษ์ธรรมเนียม

อาไพ สุจริตกุล (2520 อิศำเนา) บุญถิ่น อิศาดกร (2514 : 28)
 มีความเห็นสอดคล้องกันว่า ครูที่ดีควรจะมีจริยธรรม คือ มีความสุภาพอ่อนโยน
 ซื่อสัตย์และอดทน มีคุณธรรมของครู คือ รักและเมตตาเด็ก สนใจและเอาใจใส่เด็ก
 ใฝ่หาแต่เพียงดี มีคตินิยมในความเป็นครู คือ มีทัศนคติที่ดีต่อการเป็นครู มีวัจนธรรม
 และสุกคตินิยมที่ดี มั่นใจ เลื่อมใส ศรัทธา และมีจรรยาบรรณในอาชีพครู

สมรรถภาพทางค่านมนุษย์สัมพันธ์

คณะกรรมการปฏิรูปการศึกษา (2522 25 - 27) เสนอแนวทางว่า
 ครูควรจะเข้าร่วมในกิจกรรมคานต่างๆของท้องถิ่นอย่างเต็มใจและเป็นที่ปรึกษาช่วย

แก้ปัญหาของท้องถิ่นเพื่อสร้างสัมพันธ์ภาพระหว่างโรงเรียนกับชุมชน

สมรรถภาพคณาบุคลากรภาพ

ครูที่ดีควรมีบุคลิกภาพดี คือมีรูปร่างหน้าตาดี แต่งกายดี เชื้อมั่นในตนเอง วาจาดีและปรับปรุงตัวดี ตรงต่อเวลา มีความรับผิดชอบต่อนหน้าที่การงาน ชยันต์แข็ง มีจิตใจร่าเริง มีอารมณ์ขัน มีความสุภาพอดทนและมีความมีเมตตาธรรม สามารถเป็นแบบอย่างที่ดีของเด็กได้ (บุญชม ศรีสะอาด 2525 : 5 - 6) นอกจากนี้ครูจะต้องรักการอ่าน รักการศึกษาค้นคว้าวิจัยและทดลองเพื่อที่จะนำผลมาปรับปรุงตนเองให้ทันสมัยอยู่เสมอ มีความคิดเห็นเป็นของตัวเอง มีวิจาร์ญาณรู้จักใคร่ครวญหาเหตุผลก่อนตัดสินใจ กล่าวแสดงออกเพื่อเผยแพร่ความคิดเห็นหรือความรู้ใหม่ๆต่อสาธารณชน (คณะกรรมการปฏิรูปการศึกษา 2522 : 25 - 27)

จากความคิดเห็นของนักการศึกษาทั้งของไทยและต่างประเทศต่อสมรรถภาพของครูพอจะสรุปได้ว่าครูที่มีสมรรถภาพดีนั้นได้แก่ ครูที่มีความรู้ดีในวิชาสามัญและวิชาชีพครู รู้จริงและลึกซึ้งในเนื้อหาวิชาที่จะสอน มีเทคนิควิธีการสอนที่สามารถช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และเข้าใจในบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น มีความตั้งใจสอนอย่างเต็มความสามารถมีคุณธรรมและความประพฤติที่จะ เป็นแบบอย่างที่ดีแก่เด็กและชุมชนได้ มีสัมพันธ์ภาพอันดีกับบุคลากรของนักเรียนและเพื่อนร่วมงาน บำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์แก่สังคม ตั้งใจทำงานอย่างจริงจัง หมั่นปรับปรุง เสริมสร้างสมรรถภาพทางด้านวิชาการและด้านเทคนิคการสอนโดยการค้นคว้าคิดตามวิชาการอยู่เสมอ เช่น เข้าศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น เข้าร่วมในกิจกรรมการอบรมและสัมมนาต่างๆ การศึกษาจากตำราจากบทความในวารสารต่างๆและที่สำคัญคือการหมั่นคิดทบทวนหาทางปรับปรุงการสอนอยู่เสมอ

สมรรถภาพของครูภาษาอังกฤษ

ในการที่จะปรับปรุงคุณภาพของการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษให้ดีขึ้นนั้น การพัฒนาหรือส่งเสริมสมรรถภาพให้เกิดขึ้นในตัวครูผู้สอนเป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องดำเนินการ

การก่อนอื่นใด มีผู้วางเกณฑ์และให้ขอเสนอแนะ เกี่ยวกับสมรรถภาพของครูภาษาอังกฤษไว้หลายท่าน พวงเพ็ญ อินทรประวัติ (2521 : 10 - 60) กล่าวว่า สมรรถภาพของครูภาษาอังกฤษประกอบด้วย

1. บุคลิกและทัศนคติส่วนตัว ครูไม่ควรเป็นผู้เจ้าชู้ ควรมีความเข้าใจและเห็นใจนักเรียน ออกทน เสียสละให้การสอน บุคลิกน่าเชื่อถือ มีอารมณ์ขัน สติปัญญาเฉียบแหลม น่ารัก

2. เทคนิคในการสอน ครูต้องมีความรู้เกี่ยวกับเทคนิคในการสอน มีความสามารถที่จะทำการสอนได้ สามารถควบคุมชั้นเรียน เทคนิคการสอนเป็นเรื่องของการฝึกฝนที่ผู้สอนใคร่รักก่อนจะลงมือสอน หรือเป็นแนวการสอนที่ใคร่รักมาเองหรือดัดแปลงปรับปรุงเอง ผู้สอนควรมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายและหน้าที่ของภาษาอังกฤษที่จะใช้ในประเทศของตน และผู้สอนควรทำความเข้าใจกับหนังสือแบบเรียน หลักสูตร ประมวลการสอน ฯลฯ ที่จะต่องนำไปใช้สอนในห้องเรียน เมื่อใดหนังสือแบบเรียนเปลี่ยนแปลงควรจะมีการสัมมนา

3. ความรู้ทางด้านวิชาภาษาอังกฤษของครูเอง ครูควรมีความรู้พอที่จะทำให้นักเรียนเข้าใจ และครูพูดโดยไม่ผิดเลย โดยเฉพาะเรื่องที่มีอยู่ในหนังสือแบบเรียน และเนื้อหาในประมวลการสอน

สุไร พงษ์ทองเจริญ (2517 : 3 - 5) ได้เสนอแนะเกี่ยวกับสมรรถภาพของครูภาษาอังกฤษในอีกทรรศนะหนึ่ง คือ

1. ต้องมีความรู้เรื่องโครงสร้างภาษาอังกฤษอย่างดี อย่างน้อยที่สุดก็ในเนื้อหาที่สอน ครูจะต้องใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้อง เตรียมการสอนอย่างดี

2. ต้องรู้เรื่องโครงสร้างภาษาไทยอย่างดี สามารถนำมาเปรียบเทียบกัน

3. ต้องไม่ปะปนตัวสะกดกับการออกเสียง

4. ต้องทราบวิธีวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของนักเรียน หาวิธีแก้ไข วิธีฝึก

5. เวลาสอนควรใช้ภาษาอังกฤษให้มากที่สุด

6. ต้องรู้ว่าการเรียนภาษากับวรรณคดีไม่เหมือนกัน ภาษาเป็นทักษะที่สอนให้ใช้ไต่คดลองแควและรวดเร็ว ส่วนวรรณคดีเป็นการฝึกใช้สติปัญญา จินตนาการ

7. ครูผู้จัดการใช้อุปกรณ์การสอนต่างๆ

8. ครูผู้จัดสร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้นักเรียนกระตือรือร้นที่จะเรียน

พินลพรรณ เคหะเจริญ (2511: 31 - 33) ได้กล่าวถึงสมรรถภาพครูภาษาอังกฤษไว้ว่า ครูภาษาอังกฤษควรมีความรู้เนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษและวิชาภาษาศาสตร์ วิธีสอนภาษาอังกฤษที่ใช้ได้ผลจริง ศึกษาหลักสูตรหนังสือแบบเรียน หนังสือประกอบ และแบบฝึกหัดเพื่อใช้ประกอบการสอนและสร้างข้อทดสอบ นำแบบฝึกหัดทั้งฝึกพูดและเขียนให้นักเรียนได้ลองฝึกเพิ่มเติม ร่วมมือกับบรรณารักษ์ของโรงเรียน หาหนังสือภาษาอังกฤษเขาห้องสมุดและแนะนำให้นักเรียนไปอ่าน เตรียมการสอนล่วงหน้าตลอดปี ทั้งทางคานเนื้อหา แบบฝึกหัดและแบบทดสอบ สร้างแบบทดสอบพื้นความรู้เดิมของนักเรียน สร้างแบบฝึกหัดซ่อมเสริมความรู้ให้ครบตามระดับชั้นโดยเร็วในคอนต้นปี แล้วสอนต่อไปให้ตรงตามหลักสูตรที่กำหนดไว้ หาอุปกรณ์การสอนเช่น แผ่นเสียง เทป ภาพยนต์ และเชิญเจ้าของภาษามาให้นักเรียนได้พบ และฟังภาษาอังกฤษจากเจ้าของภาษาโดยตรงบ้าง พิจารณาการวัดผลประจำปีและระหว่างปี จัดกิจกรรมส่งเสริมการใช้ภาษาเป็นประจำ ติดต่อกับศึกษานิเทศก์ฝ่ายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อขอเอกสาร ร่วมเข้ารับการอบรม เพื่อให้ทราบความเคลื่อนไหวคานการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ หมั่นประชุมร่วมกับครู ภาษาอังกฤษในโรงเรียน ช่วยแก้ไขปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษและสร้างแบบฝึกหัดให้นักเรียนได้ใช้ฝึกทักษะอย่างสม่ำเสมอ

ลาโด (Lado 1964: 8 - 10) ได้กล่าวถึงสมรรถภาพครูภาษาอังกฤษว่าครูควรมีความรู้ในภาษาที่สอนอย่างดีเพื่อให้นักเรียนได้เลียนแบบได้อย่างถูกต้องทั้งในคานการออกเสียงและโครงสร้างตลอดจนศัพท์ รวมทั้งมีความรู้ในคานภาษาศาสตร์และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาที่สอนควรรู้เทคนิคการสอนและมีความรู้เกี่ยวกับห้องปฏิบัติการทางคานภาษา

กล่าวโดยสรุป ครูภาษาอังกฤษที่ดีมีสมรรถภาพนั้น จะต้องมีความรู้ความสามารถและมีทักษะในการสอนได้อย่างเหมาะสมกับเนื้อหาและสถานการณ์ และเข้าใจในเนื้อหาภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี เข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา มีประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษพอสมควร มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ รู้จิตวิทยาพัฒนาการ จิตวิทยาการเรียนรู้อังกฤษต่างประเทศ นอกจากนี้ยังจะต้องมีคุณสมบัติของครูที่ดีโดยทั่วไป

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เลห์แมนน์และมีเรนส์ (Lehmann Mehrens 1971 : 136)

ได้สรุปการสำรวจความคิดเห็นของนิสิตวิทยาลัย เวสเทิร์น วอชิงตัน สเตท (Western Washington State) จำนวน 443 คน เกี่ยวกับคุณลักษณะของครูในอุดมคติว่ามีเกณฑ์ที่สำคัญมากที่สุด 5 ประการ คือ

1. มีความรู้ในเนื้อหาวิชาที่สอนอย่างกว้างขวางทั้งความรู้พื้นฐานและความรู้ใหม่ๆที่เกี่ยวข้อง
2. มีความสนใจในวิชาที่สอนอย่างลึกซึ้ง และมีความกระตือรือร้นคนควาในวิชาที่สอน
3. มีความยืดหยุ่นและมีความสามารถที่จะ เสนอบทเรียนเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนสนใจและสนองความต้องการของนักเรียนได้
4. เตรียมการสอนอยู่เสมอในวิชาที่ตนสอน กำหนดหัวข้อวิชาที่จะสอน กำหนดวัตถุประสงค์ตลอดจนรายชื่อหนังสืออ้างอิง
5. ใช้ศัพท์ภาษาไคอย่างถูกต้องเหมาะสม มีความสามารถในการอธิบายไคอย่างชัดเจนแจ่มแจ้ง และสอนโดยคำนึงถึงระดับความสามารถของนักเรียน

ลอเรนซ์ (Lawrence 1971 : 60) ได้กล่าวถึงการวิจัยในสหรัฐอเมริกาว่า ได้มีการวิจัยเพื่อวัดความสามารถในการปฏิบัติงานของครูที่สอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (Middle School) โดยสภาการศึกษาของรัฐฟลอริดา ที่เรียกว่า The Teacher Education Advisory Council

เพื่อใช้ผลการวิจัยเป็นแนวทางในการปรับปรุงคุณภาพของครู เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถาม ซึ่งสร้างขึ้นโดยนักการศึกษาผู้มีประสบการณ์ในการทำงานอยู่ในวงการศึกษ และได้มีการแก้ไขบทวนโดยบุคคลอื่น ๆ อีกหลายขั้นตอน แบบสอบถามชุดนี้วัดความสามารถของครู 3 ลักษณะไคแก่

1. ค่านบุคลิกภาพ คือความเชื่อมั่นในตนเอง ความมั่นคงทางอารมณ์พร้อมที่จะปรับปรุงเปลี่ยนแปลง รักเด็ก ยอมรับในความแตกต่างระหว่างบุคคล มีจิตใจเป็นประชาธิปไตย รับฟังผู้อื่น มีความรับผิดชอบ มีความกระตือรือร้นที่จะพัฒนาตนเอง อยู่เสมอ มีมนุษยสัมพันธ์ และอุทิศตนเพื่อการเรียนของ เด็กทั้งในเวลาและนอกเวลาเรียน

2. ด้านความรู้ความเข้าใจ คือมีความรู้เกี่ยวกับพัฒนาการทางกาย และทางสมอง มีความเข้าใจในกระบวนการเรียนการสอน เช่น ทฤษฎีการเรียนรู้ ขบวนการทำงานของกลุ่ม เข้าใจในการจัดการศึกษาของชาติ

3. ด้านทักษะการสอน ได้แก่ มีทักษะในการสอน ฟัง พูด อ่าน เขียน และใช้สื่อทัศนอุปกรณ์ มีเทคนิคในการแก้ปัญหา ใช้จุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม และใช้แหล่งวิทยาการให้เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน มีการประสานงานกับ ครูคนอื่น ๆ

งานวิจัยภายในประเทศ

สุพจน์ ศุภกุล (2520 หน้าทศกย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "สมรรถภาพ ครูมัธยมศึกษาตามความต้องการของชาวเชียงใหม่" กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วยผู้บริหารการศึกษา ครู นักเรียนและครูปกครองในจังหวัด เชียงใหม่ จำนวน 587 คน ผลการวิจัยพบว่า ความต้องการเกี่ยวกับสมรรถภาพ ของครูมัธยมศึกษาในคานต่างๆของกลุ่มตัวอย่างประชากรทั้ง 4 กลุ่มไม่แตกต่างกัน ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 และปรากฏว่า กลุ่มผู้บริหารการศึกษาและกลุ่มครูปกครอง ต้องการครูที่มีสมรรถภาพด้านหลักสูตรและการสอนมากที่สุด ซึ่งได้แก่มีความรู้และ เข้าใจในหลักสูตรวิชาที่ตนสอน วางจุดมุ่งหมายในการสอนก่อนทุกครั้ง มีทักษะใน การสอนอย่างมีประสิทธิภาพและนำไปใช้ได้จริง รู้จักวิธีสอนแบบต่างๆและสามารถ เลือกรู้วิธีสอนเหล่านั้นมาใช้ได้อย่างเหมาะสม ยอมรับและแก้ไขข้อผิดพลาดเมื่อตนเอง สอนผิด และเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม และยินดีตอบคำถามของนักเรียน ส่วนกลุ่มครูและนักเรียนนั้นต้องการครูที่มีสมรรถภาพด้านการแนะแนว และการ ปกครองชั้นเรียนมากที่สุด ซึ่งได้แก่เป็นตัวอย่างที่ดีของนักเรียนและชุมชน ตักเตือน ชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจเมื่อนักเรียนกระทำผิด พิจารณาตัดสินและลงโทษ นักเรียนอย่างยุติธรรม ส่งเสริมและกระตุ้นให้นักเรียนรู้จักช่วยตัวเอง

วิโรจน์ พรหมมีเทศ (2526 : 97 - 99) ได้ทำการวิจัยเรื่อง สมรรถภาพของ ครูภาษาอังกฤษในโรงเรียนประถมศึกษา กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วย กลุ่มครูใหญ่ จำนวน 150 คน กลุ่มครูสอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 - 6 จำนวน 150 คน

กลุ่มนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 750 คน รวมเป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรทั้งสิ้น 1,050 คน สรุปผลการวิจัยไควว่า สมรรถภาพครูภาษาอังกฤษ 10 อันดับแรกเรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยความจำเป็นมากที่สุด และจำเป็นมาก คือ

1. ระบุและเข้าใจในหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ
2. มีความรับผิดชอบในหน้าที่และงานของคน
3. ประพฤติตนให้เด็กเชื่อถือและไว้วางใจ
4. มั่นใจในการสอนของคนและกล้าแสดงเป็นตัวอย่างแก่นักเรียน
5. ศึกษาคู่มือครูและเนื้อหาก่อนการสอน
6. เป็นตัวอย่างที่ดีของนักเรียนและบุคคลทั่วไป
7. สามารถออกเสียงคำศัพท์และรูปประโยคที่จำเป็นในการเรียนการสอน

ได้อย่างถูกต้องชัดเจน

8. มีความรู้ในเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี
9. มีความรู้และเข้าใจในเนื้อหาที่จะสอนอย่างละเอียด
10. เอาใจใส่และสอนซ่อมเสริมให้กับนักเรียนที่เรียนอ่อนหรือขาดเรียน

จากที่กล่าวมาทั้งหมดนี้จะเห็นได้ว่า สมรรถภาพของครูนั้นมีหลายด้านด้วยกันและแต่ละด้านก็มีความสำคัญแตกต่างกันออกไป ซึ่งการมีสมรรถภาพที่ดีของครูนั้นย่อมจะส่งผลถึงการเรียนการสอนภายในโรงเรียน และต่อวงการศึกษของประเทศอย่างแน่นอน และเมื่อก้าวถึงสมรรถภาพของครูภาษาอังกฤษโดยเฉพาะแล้ว จะเห็นได้ว่าสมรรถภาพทางความรู้ในเนื้อหาวิชาที่ถูกต้อง แม่นยำ การออกเสียงสำเนียงที่ถูกต้องในการเรียนการสอน เป็นสมรรถภาพที่ครูภาษาอังกฤษจะต้องมี

องค์ประกอบของภาษาอังกฤษ

เมื่อก้าวถึงองค์ประกอบของภาษาอังกฤษอย่างกว้างๆจะประกอบด้วย

1. โครงสร้าง (Structure)
2. ศัพท์ (Vocabulary)
3. เสียง (Sound)

โครงสร้าง (Structure) ภาษาอังกฤษสื่อความหมายด้วยส่วนประกอบ

3. Phrasal prepositions เช่น by means of,
in front of, on account of, etc.

The pronouns เช่น she, him, we, them, etc.

The relatives เช่น who, which, whose, where, etc.

The auxiliary verbs เช่น does, did, shall, will, must,
can, may, have, etc.

The conjunctions เช่น and, or, either, but, etc.

The structural adjectives เช่น the, these, that, such, few, any, etc.

ค. บัญญัติหรือการเปลี่ยนแปลงคำ (Inflexions) ในภาษาอังกฤษมีการเปลี่ยนแปลงคำเป็นอันมาก เพื่อแสดงถึงลักษณะของคำๆนั้นในประโยค ซึ่งการเปลี่ยนแปลงคำนี้แยกประเภทออกไคความชนิดของคำ คือ

1. คำนาม มีการเปลี่ยนแปลงคำเพื่อ

- แสดงรูปพหูพจน์ เช่น birds, wolves
- แสดงความเป็นเจ้าของในรูปเอกพจน์ เช่น bird's, wolf's
- แสดงความเป็นเจ้าของในรูปพหูพจน์ เช่น birds', wolves'

2. คำกริยา มีการเปลี่ยนแปลงคำเพื่อ

- แสดงกริยาปกติ เช่น work, drive
- แสดงรูป infinitive เช่น to work, to drive
- แสดงรูปคำสั่ง เช่น Work harder, Drive more slowly
- แสดงรูปอนาคต เช่น shall work, will drive
- แสดงเงื่อนไข เช่น may work, might drive
- แสดงกริยาในรูปปัจจุบัน (present) ซึ่งใช้กับ

ประธานเอกพจน์บุรุษที่สาม เช่น works, drives

- แสดงรูปอดีตกาล (past) เช่น worked, drove

- แสดงรูป present participle เช่น working,
driving

- แสดงรูป past participle เช่น worked, driven

3. คำสรรพนามมีการเปลี่ยนแปลงคำเพื่อ

- แสดงประธานในรูปเอกพจน์ เช่น I, he, she, who,
this, that

- แสดงกรรมในรูปเอกพจน์ เช่น
me, him, her, whom, this, that

- แสดงประธานในรูปพหูพจน์ เช่น
we, they, who, these, those

แสดงกรรมในรูปพหูพจน์ เช่น
us, them, whom, these, those

4. คำคุณศัพท์และคำกริยาวิเศษณ์ มีการเปลี่ยนแปลงคำเพื่อแสดง
การเปรียบเทียบในชั้นกว่า (Comparative degree) เช่น

larger, heavier, faster

แสดงการเปรียบเทียบในชั้นสูงสุด (Superlative degree) เช่น

largest, heaviest, fastest (ศรวิชัย สุวรรณภักดี 2520 80 -82)

ศัพท์ (Vocabulary) ศัพท์อาจจะแยกออกเป็น

1. ศัพท์ที่ใช้ในการพูด (Speaking Vocabulary)
2. ศัพท์ที่เข้าใจความหมายได้โดยการฟัง (Listening Vocabulary)
3. ศัพท์ที่ใช้ในการอ่าน (Reading Vocabulary)
4. ศัพท์ที่ใช้ในการเขียน (Writing Vocabulary)

บางทีก็แยกประเภทคำศัพท์ออกเป็น Passive Vocabulary (อกริยา) และ Active Vocabulary (สกริยา)

1. Passive Vocabulary คือ คำศัพท์ที่ในการเรียนการสอน จะให้ผู้เรียนรู้จักแต่ความหมายหรือเกิดความเข้าใจเมื่อได้เห็นหรือได้ยิน ไม่จำเป็นต้องฝึกบ่อยๆ เพราะศัพท์พวกนี้ยังไม่จำเป็นต้องใช้ ไม่จำเป็นต้องสามารถนำไปแต่งประโยคได้ในแต่ละระดับชั้นเรียน

2. Active Vocabulary ได้แก่ศัพท์ที่ในการเรียนการสอนผู้เรียน ควรจะสามารถนำไปใช้ในการพูด อ่าน เขียน แต่งประโยคได้และต้องรู้จักและเข้าใจความหมาย ครูจะต้องฝึกและทบทวนบ่อยๆจนแน่ใจว่าผู้เรียนสามารถใช้คำศัพท์นั้นได้ นอกจากนั้นการแยกประเภทคำศัพท์ ก็อาจจะแยกออกเป็น Content words และ Function words

1. Content words คือคำที่มีความหมายในตัวเอง มีความหมายที่เห็นได้ชัด เมื่อคำนั้นอยู่โดยลำพัง เช่นคำว่า boy, girl, school, student etc ความหมายของคำพวกนี้จะหาได้ใน Dictionary จะเป็นคำ Noun, Verb, adverb, Adjective แต่คำที่เป็น Content words เหล่านี้ อาจจะมี ความหมายอื่นอีกได้ ซึ่งขึ้นอยู่กับว่าจะใช้คำนั้นๆให้เป็น noun หรือ verb เช่น "book" อาจใช้เป็น noun คือ This is my book. หรือเป็น verb คือ I book the ticket at the theater ความหมายชนิดนี้เราเรียกว่า

" Structural Meaning "

2. Function Words คือคำที่ไม่ใคร่มีความหมายตามที่ใช้ ส่วนมากเป็นความหมายทางคันโครงสร้าง เช่น the, a, my, will, very etc วิธีใช้ที่สำคัญของคำเหล่านี้ขึ้นอยู่กับหลักไวยากรณ์ คำพวกนี้ได้แก่คำ conjunctions, prepositions, auxiliaries เป็นต้น

หากจะพูดถึงความหมายของศัพท์อย่างละเอียดแล้ว อาจจะกล่าวให้เห็นชัดภายในส่วนสำคัญ 5 ประการคือ

1. Lexical meaning (ความหมายที่ติดมากในคำศัพท์ หรือความหมายตามพจนานุกรม) ซึ่งได้แก่ความหมายที่จะพบได้ในพจนานุกรม เช่น ถ้าพูดว่า

house ก็คือ บ้าน หากพูดว่า cottage ก็คือ กระท่อม แต่หากพูดว่า
The House of Representative ความหมายก็ไม่ได้อาจหมายถึงบ้าน หากเป็น
สภาผู้แทน เป็นคน

2. Morphological meaning ได้แก่ความหมายที่เป็นรูปคำ
คิดมาจากคำเดิม หรือความหมายตามไวยากรณ์ ซึ่งอาจจะทำให้ความหมายของคำ
เดิมนั้นเปลี่ยนแปลงได้ หรืออาจเป็นการเปลี่ยนรูปลักษณะภายในคำก็ได้ เช่นคำว่า
boy - boys, girl - girls ในภาษาอังกฤษถือว่า s ที่ต่อท้ายคำ แสดง
ความหมายทางไวยากรณ์ บอกพหูพจน์ เช่น He eats mangoes ที่ต่อ
ท้าย eat บอกให้รู้ว่า เป็น tense อะไร ประธานเป็นเอกพจน์หรือพหูพจน์
และตัว s ที่แสดงความหมายทางไวยากรณ์นี้เรียกว่า bound morpheme
คือ เป็นคำที่คงฟังคำอื่น

3. Syntactical meaning คือความหมายที่แสดงออกโดยรูป
ประโยคซึ่ง เป็นความหมายที่เกิดขึ้นแล้ว เปลี่ยนแปลงได้ ตามชั้นการเรียงลำดับคำ
เช่น wash - room หมายถึง ห้องน้ำ go to wash-room & I wash room
ความหมายก็แตกต่างกันไป wash-room คือ ห้องน้ำ wash room คือ
ล้างห้อง เป็นคน

4. Intonation meaning คือความหมายที่แสดงออกด้วยเสียง
ขึ้นลงในภาษาอังกฤษ ตามการออกเสียงของคนพูดที่คงการใหญ่ฟังรู้ความหมาย
ชนิดใด เช่น ความหมายที่เปลี่ยนเป็นคำถาม ก็ขึ้นเสียงสูง คำตอบก็เปลี่ยนเป็น
เสียงธรรมดา หรือเป็นไปตามความหมายที่มากับระดับเสียงสูงต่ำนั้น

5. Cultural meaning หมายถึงความหมายทางวัฒนธรรม
ค่านิยม ประเพณี และความสนใจของกลุ่มสังคม (social group) ที่ใช้ภาษา
นั้นๆ เช่น เมื่อฝรั่งพูดว่า She's sexy. ไม่ได้มีความหมายไปในทางร่างกาย
ยั่วชวนแต่อย่างใดแต่หมายถึงการแต่งตัวที่สวยงาม เป็นที่ดึงดูดสายตาของคนทั่วไป
ซึ่งต่างกับการนำความหมายของคำว่า sexy มาใช้ในภาษาของเรา เป็นคน
(สังเวียน สฤทธิกุล ม.ป.ป. 46 - 52)

เสียง (Sound) เสียงที่มนุษย์ทั่วโลกใช้ในภาษานั้นมีหลายชนิด ส่วนใหญ่เป็นเสียงที่เกิดจากการปล่อยลมออกมาจากปอด ผ่านกล่องเสียงและโพรงปากหรือโพรงจมูก จากการสำรวจภาษาทั้งหลายปรากฏว่ามนุษย์ได้ใช้ทุกจุดตั้งแต่กล่องเสียงจนมาถึงริมฝีปากและจมูก การที่จะบอกว่าเสียงมีลักษณะอย่างไรนั้นควรจะกล่าวถึงส่วนประกอบ 4 อย่าง คือ

1. โหมดหรืออโหมด
2. สติลหรือชนิด ถ้าหากเสียงที่กล่าวถึงเป็นประเภทเสียงหยุด หรือเสียงกึ่งเสียดสี
3. ตำแหน่งของเสียง
4. ประเภทของเสียง

โหมดหรืออโหมด เมื่อออกเสียงโดยที่ลมพยายามดันเส้นเสียงที่ปิดออกมาจะเกิดการสั่นสะเทือนขึ้นที่เส้นเสียง สามารถทดสอบได้ด้วยการเอามือจับลูกกระเดือก หรือดูจาก Sound Spectrogram จะเห็นลักษณะโหมด (voiced) ไคถนิก ส่วนเสียงที่ออกมาเมื่อเส้นเสียงเปิด ไม่มีการสั่นสะเทือนของเส้นเสียงก็จะเรียกว่า เสียงอโหมด (voiceless)

สติลหรือชนิด เสียงที่ออกมามีกลุ่มลมออกมาด้วยเช่น เวลาออกเสียงตัว / พ / นั้นเรียกว่าเสียงชนิด เราทดสอบได้โดยการเอาหลังมือจ่อไว้ใกล้ๆ ปากขณะออกเสียงจะรู้สึกว่ามีความกระทบ ส่วนเสียงที่ไม่มีกลุ่มลมดังกล่าว ดังเช่น เวลาออกเสียง / ป / เราเรียกว่าเสียงสติล ปกคแล้ว เสียงสติลหรือชนิดนี้เห็นได้ชัดเฉพาะเสียงหยุดหรือเสียงกึ่งเสียดสีเท่านั้น ภาษาอังกฤษปรากฏกับเสียงหยุดอโหมดเท่านั้น

ตำแหน่งของเสียง ตำแหน่งของเสียงก็คือ ตำแหน่งที่ลมออกจากปอดมาพร้อมอยู่เพื่อจะผ่านพ้นออกไปเมื่อ ฐานและกรณเปิด หรือเป็นจุดที่ลมกระทบมากที่สุด

1. ฐาน ส่วนมากเคลื่อนไหวไม่ได้ แต่ก็มีส่วนที่เคลื่อนไหวได้ อยู่บ้าง เช่น ริมฝีปากบน ลิ้นไก่ เป็นต้น

ฐานที่มีความสำคัญในการออกเสียง คือ

- ก. ริมฝีปากบน
- ข. ฟันบน
- ค. ปุ่มเหงือก
- ง. บริเวณถัดจากปุ่มเหงือก
- จ. เพดานแข็ง
- ฉ. เพดานอ่อน
- ช. ลิ้นไก่
- ซ. ช่องอาหารส่วนต้น
- ฅ. คอหอย

2. กรณ คือส่วนที่เคลื่อนไหวได้ ได้แก่ริมฝีปากล่าง ส่วนต่างๆ

ของลิ้น เช่น

- ก. ริมฝีปากล่าง
- ข. ปลายลิ้น
- ค. ส่วนหน้าของลิ้น
- ง. ส่วนหลังของลิ้น

ประเภทของเสียง (Manners of Articulation)

ในภาษาไทยและภาษาอังกฤษเสียงที่เปล่งออกมาแบ่งออกได้

7 ประเภท ตามลักษณะของลมที่ออกมา

1. เสียงหยุดหรือเสียงกัก (Stops) เกิดจากการกักลมไว้ ณ จุดใดจุดหนึ่งภายในปากหรือคอหอยทำให้ความกดดันของลมจากปอดสูงขึ้นพร้อมที่จะระเบิดออกมาทันทีที่เปิดให้ลมออก ฉะนั้นเสียงหยุดจะออกต่อเนื่องกันไม่ได้ เสียงหยุดนี้มีฐานและกรณ ณ ตำแหน่งต่างๆกันคือ เสียงหยุดแบ่งออกเป็นหลายชนิดด้วยกัน อาจจะเป็นสิลิล หรือชนิด กังที่กล่าวแล้ว ขางคน

2. เสียงกึ่งเสียดสี (Affricates) เป็นเสียงที่ออกผสมระหว่างเสียงหยุดและเสียงเสียดสี ครั้งแรกหยุดลมไว้ก่อนแล้วจึงปล่อยลมออกมาแบบเสียงเสียดสี เช่นเสียง ๕, ๖

3. เสียงเสียดสี (Fricatives) เป็นเสียงที่ปล่อยให้

ลมผ่านออกมาไค้คึดต่อกันโดยมีการเสียดสีกับฐานและกรณ ๗ จุดใดจุดหนึ่งในปาก เสียงเสียดสีนี้แบ่งออกเป็นสองชนิดตามลักษณะของลิ้นเมื่อใช้ในการออกเสียงเสียดสี คือ เสียงเสียดสีลิ้นแบน (slit fricatives) คือเวลาออกเสียงลิ้นก็แบนในลักษณะ แบนๆธรรมดา และเสียงเสียดสีลิ้นเป็นร่อง (groove fricative) คือ เมื่อ ออกเสียงแล้วสองข้างลิ้นจะสูงขึ้นมาทำให้เกิดเป็นร่องตรงรอยกลางลิ้น เสียงเสียด สิ้นเป็นร่องนี้ก็ไค้แก่การออกเสียงพวกเสียงคล้าย ๘ ทั้งหลาย ซึ่งเราเรียก รวมว่า sibilants

4. เสียงนาสิก (nasals) การออกเสียงนาสิกนี้จะต้อง ลคลิ้นไค้ (uvula) ลงมีการกักลม ๗ จุดใดจุดหนึ่งในช่องปาก (oral cavity) และไค้ให้ออกทางช่องจมูกไค้

5. เสียงข้างลิ้น (lateral) การออกเสียงนี้จะต้องเอา ปลายลิ้นแตะปุ่มเหงือก ริมฝีปากเปิดค่อนอยๆ ปล่อยให้ลมออกข้างๆลิ้น

6. เสียงลิ้นกระคก หรือรัว (flapped or thrilled) เสียงนี้ออกไค้โดยการกระคกลิ้นขึ้นไปใกล้ปุ่มเหงือก ส่วนที่อยู่ชิดกับเพดานแข็ง แล้วลคลิ้นลงสำหรับบางคน หรือรัวลิ้นสำหรับบางคน ขณะเดียวกัน ก็ปล่อยให้ ลคลิ้นออกมาผ่านเส้นเสียงออกทางปาก

7. เสียงอัสสระ (semivowels) ที่เรียกเช่นนี้ก็เพราะ เป็นเสียงที่มีลักษณะคล้ายกับสระมาก เวลาออกเสียงลิ้นยกขึ้นสูงทำนองเดียวกับ สระสูง (อุคม วโรคมลิกชคคค 2522: 29 - 33) ในการออกเสียงภาษาอังกฤษคนไทยมักมีปัญหามาก เพราะระบบภาษาอังกฤษ กับระบบภาษาไทย แดกต่างกัน ทั้งในเรื่องเสียง ศัพท์ และโครงสร้าง การออกเสียงจะไค้ผลดีจึงขึ้น อยู่กับการฝึก (Iado 1964: 5) มีผู้กล่าวกันว่า สิ่งที่ยากที่สุดสำหรับนักเรียน ไทยในการเรียนภาษาอังกฤษ ก็คือปัญหาเกี่ยวกับการออกเสียง ทั้งนี้เพราะนักเรียน ไทยไค้พึ่งสำเนียงพูดภาษาอังกฤษไม่พอ และไม่ชินต่อสำเนียงพูดภาษาอังกฤษ นักเรียนไทยส่วนมากรู้คำศัพท์มากพอที่จะพูดประโยคตามต้องการไค้ แต่ขาดการ ฝึกหัดฟังและพูด แมแต่เพียงประโยคง่ายๆ จึงมักจะออกเสียงภาษาอังกฤษผิด และ พังคำถามภาษาอังกฤษไม่เข้าใจ (เสนาะ คันบุญยืน และ ไรริน คันบุญยืน 2495: 22 - 30) และการฝึกออกเสียงของเด็กไทยส่วนใหญ่ก็ฝึกเลียนแบบ

ครูไทย ซึ่งถ้าพิจารณาจากสภาพที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน จะพบว่า ผู้เรียนส่วนมาก ยังไม่สามารถออกเสียงไวยากรณ์ที่ควร ทั้งนี้อาจจะเกิดจากหลายๆสาเหตุ แต่สาเหตุหนึ่งนั้น น่าจะเป็นเพราะว่า ครูไทยที่สอนภาษาอังกฤษยังขาดทักษะการใช้ ภาษาคำกล่าว จึงเป็นแบบอย่างที่ดีในการออกเสียงภาษาอังกฤษไม่ได้ (บุญมี เสริมทรัพย์ 2513 : 1 - 2) ซึ่งคำกล่าวนี้อาจสอดคล้องกับความคิดเห็นของ สู่โร พงษ์ทองเจริญ (2525 : 26) และ ระวีวรรณ ศรีครามศรี (2521 : 93) และตรงกันกับที่ผู้วิจัยได้ออกทำการสัมภาษณ์ครูภาษาอังกฤษเพื่อหาข้อมูลเบื้องต้น ว่าปัญหาการเรียนการออกเสียง เป็นปัญหาของครูอย่างแท้จริง เหตุนี้จึงมีผู้แนะว่า เนื่องจากภาษาแต่ละภาษามีหน่วยเสียงไม่เหมือนกัน การเรียนการออกเสียงจะ ใดผลดี ถ้าได้ฝึกเสียงกับเจ้าของภาษาโดยตรง ยกตัวอย่างเช่น การเรียน ของอาสาสมัครอเมริกัน ซึ่งมุ่งการฝึกพูดเป็นสิ่งสำคัญ โดยมีครูเจ้าของภาษาเป็นผู้สอน โดยตรง ก็สามารถพูดภาษาที่เรียนได้ภายในระยะเวลาอันสั้น (เรชา ทองสวัสดิ์ 2514 : 201) นอกจากนี้ ก็ยังมีผู้เสนอความเห็นออกไปอีกว่า ปัจจุบันนี้วิทยาลัยครู เกือบทุกแห่ง และโรงเรียนมัธยมบางโรงเรียนมีอุปกรณ์ใหม่ๆ ที่เรียกว่าห้องปฏิบัติการ ทางภาษา (Language Laboratory) อยู่แล้ว น่าจะมีประโยชน์อย่างมากใน การฝึกเสียง เพราะผู้เรียนมีโอกาสได้ยินเสียงเจ้าของภาษาจากเทปบันทึกเสียง ครูผู้สอนสามารถเปิดให้นักเรียนฟัง และพูดตาม ทั้งนักเรียนยังสามารถบันทึกเสียง ของคนไว้ แล้วเปิดเทียบเสียงคนกับเสียงเจ้าของภาษาซึ่งบันทึกไว้ในเทป อันถือ เป็นแบบ (Model) ได้ จนกระทั่งผู้เรียนออกเสียงฝึกเพียงเพียงแต่น้อย คือไม่ มากจนกระทั่งนับไม่ไควว่าเป็นเสียงในภาษาอังกฤษ คึงที่พบกันทั่วไป (บุญเหลือ เทพยสุวรรณ 2513 : 32 - 33)

การจัดการศึกษาของกรุงเทพมหานคร

ในการทำวิจัยเรื่อง "การนำเสนอรูปแบบการเสริมสมรรถภาพครู ภาษาอังกฤษ ระดับประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร" นี้ เพื่อให้เห็นถึง หน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการจัดการศึกษาของกรุงเทพมหานคร โดยละเอียด ความรับผิดชอบและความสวยงามการดำเนินงาน ซึ่งตามรูปแบบการเสริม

สมรรถภาพครูภาษาอังกฤษนี้ได้ยึดถือเป็นแนวทางในการจัดวางตัวบุคลากร และวิธีการดำเนินงานตามสายงานของกรุงเทพมหานคร ซึ่งตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการของกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2518 และตามนโยบายแห่งแผนการศึกษาชาติ พ.ศ. 2520 ไคระบุไททองดินเป็นผู้รับผิดชอบในการจัดการประถมศึกษา ดังนั้น การจัดการศึกษาภาคบังคับในเขตกรุงเทพมหานครจึงเป็นหน้าที่หนึ่งของกรุงเทพมหานคร ซึ่งหน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรงในการจัดการศึกษา ได้แก่สำนักงานการศึกษา ซึ่งมีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับงานคานการศึกษาของกรุงเทพมหานครตลอดจนควบคุมดูแลการปฏิบัติงานของโรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานคร ในการจัดการประถมศึกษาของกรุงเทพมหานครนั้น กรุงเทพมหานครมีโรงเรียนรวมทั้งสิ้น 420 โรงเรียน จำนวนนักเรียน 222,265 คน จำนวนครู 12,265 คน จำนวนภารโรง 893 คน และจำนวนห้องเรียน 7,523 ห้อง (สำนักงานการศึกษา 2525 หน้า ก - ข) โรงเรียนเหล่านี้ตั้งอยู่ในเขตต่างๆ ทั้ง 24 เขต สำนักงานการศึกษาจึงดำเนินการประถมศึกษาในลักษณะดังนี้

1. สำนักงานการศึกษาเป็นองค์กรหลักในการกำหนดมาตรฐานการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับแผนการศึกษาชาติและหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ
2. ให้การสนับสนุนโรงเรียนในเรื่องบริการต่างๆ เช่น อาคารสถานที่ บุคลากร บริการทางวิชาการ บริการวัสดุ สื่อการเรียนการสอน รวมทั้งเสนอแนะนวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษาให้แก่โรงเรียนในสังกัด
3. ประเมินมาตรฐานโรงเรียน ตรวจสอบ เรงรัดปรับปรุงคุณภาพการศึกษา เพื่อให้ทุกโรงเรียนมีมาตรฐานทัดเทียมกัน
4. สำหรับเขตต่างๆทั้ง 24 เขตนั้น ศึกษาเขตทำหน้าที่เป็นตัวแทนของสำนักงานศึกษาคำเนิการคานการจัดการประถมศึกษาตามที่สำนักงานศึกษามอบหมายนอกเหนือจากการดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ที่กำหนดไว้

สำนักการศึกษาแบ่งหน่วยงานดังนี้

1. สำนักเลขานุการ
2. หน่วยงานพิเศษ
3. กองโรงเรียน
4. กองวิชาการ

สำหรับรายละเอียดการจัดหน่วยงานมีรายละเอียดคือ

1. สำนักเลขานุการ แบ่งหน่วยงานดังนี้

1.1 งานสารบรรณ มีหน่วยงานย่อย คือ

1.1.1 หมวดธุรการ

1.2 งานคลัง มีหน่วยงานย่อย คือ

1.2.1 กลุ่มงานธุรการ

1.2.2 กลุ่มงานงบประมาณ

1.2.3 กลุ่มงานพัสดุ

1.2.4 กลุ่มงานเงินอุดหนุน

1.2.5 กลุ่มงานเงินกรุงเทพมหานคร

1.3 งานการเจ้าหน้าที่ มีหน่วยงานย่อย คือ

1.3.1 หมวดธุรการ

1.3.2 หมวดตำแหน่งและอัตราเงินเดือน

1.3.3 หมวดการสอบและบรรจุแต่งตั้ง

1.3.4 หมวดทะเบียนประวัติ

1.3.5 หมวดวินัยและนิติการ

2. หน่วยงานพิเศษ แบ่งหน่วยงานดังนี้

2.1 งานธุรการ

2.2 หน่วยงานพิเศษ 1

2.3 หน่วยงานพิเศษ 2

2.4 หน่วยงานพิเศษ 3

2.5 หน่วยงานพิเศษ 4

2.6 หน่วยศึกษานิเทศก์ 5

2.7 หน่วยศึกษานิเทศก์ 6

หน้าที่ความรับผิดชอบของศึกษานิเทศก์แต่ละหน่วยแบ่งเป็น 2 ฝ่าย

1. ฝ่ายปฏิบัติการนิเทศการศึกษา

2. ฝ่ายวิชาการ

3. กองโรงเรียน แบ่งหน่วยงานและหน้าที่ความรับผิดชอบดังนี้

3.1 งานธุรการ

3.2 งานบริการโรงเรียน มีหน่วยงานย่อย คือ

3.2.1 หมวดสถิติโรงเรียน

3.2.2 หมวดบริการ

3.2.3 หมวดส่งเสริมกิจกรรม

3.3 งานการศึกษาในระบบโรงเรียน มีหน่วยงานย่อยคือ

3.3.1 หมวดแผนงานและประเมินผล

3.3.2 หมวดพัฒนาหลักสูตร

3.3.3 หมวดปฏิบัติการ

3.4 งานลูกเสือและยุวกาชาด มีหน่วยงานย่อย คือ

3.4.1 หมวดลูกเสือและเนตรนารี

3.4.2 หมวดยุวกาชาด

3.4.3 หมวดลูกเสือหน่วยพิเศษ

3.4.4 หมวดค่ายและสโมสรที่ศูนย์

3.5 งานช่างและบริการ มีหน่วยงานย่อย คือ

3.5.1 หมวดสำรวจและออกแบบ

3.5.2 หมวดธุรการ

3.5.3 หมวดควบคุมการก่อสร้าง

4. กองวิชาการ แบ่งหน่วยงานและหน้าที่ความรับผิดชอบ ดังนี้

4.1 งานแผนงานวิจัยและเผยแพร่การศึกษา มีหน่วยงานย่อย คือ

4.1.1 หมวดแผนงานและโครงการ

- 4.1.2 หมวดวิจัยและสถิติการศึกษา
- 4.1.3 หมวดเผยแพร่การศึกษา
- 4.2 งานหลักสูตร
- 4.3 งานวัดผลการศึกษา มีหน่วยงานย่อย คือ
 - 4.3.1 หมวดประเมินผลและส่งเสริมมาตรฐาน
 - 4.3.2 หมวดขอทดสอบ
 - 4.3.3 หมวดบริการขอสอบ
- 4.4 งานศูนย์นวัตกรรมและเทคโนโลยี มีหน่วยงานย่อย คือ
 - 4.4.1 หมวดผลิตสื่อการเรียนการสอน
 - 4.4.2 หมวดบริการใส่คีย์โปรแกรมและสื่อการสอนเคลื่อนที่
 - 4.4.3 หมวดส่งเสริมกิจกรรมการเรียนการสอน
 - 4.4.4 หมวดห้องสมุด (สำนักการศึกษา 2526: 11 - 16)

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ระบบบริหารการศึกษาของกรุงเทพมหานคร

ระบบบริหารการศึกษาของกรุงเทพมหานคร เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารราชการของกรุงเทพมหานครคือ ๓๒ บริหารระดับสูงสุดในระดับการเมืองได้แก่ ๓๒ ราชการกรุงเทพมหานคร เป็นฝ่ายกำหนดนโยบาย ๓๒ บริหารสูงสุดของราชการประจำได้แก่ ปลัดกรุงเทพมหานคร เป็นฝ่ายควบคุมการปฏิบัติงานตามนโยบาย โดยมีผู้อำนวยการสำนักงานการศึกษาเป็นผู้รับผิดชอบโดยตรง และในระดับเขตซึ่งเป็นฝ่ายปฏิบัติ มีหัวหน้าเขตเป็นผู้ควบคุมดูแลรับผิดชอบโรงเรียนที่อยู่ในพื้นที่ และมีศึกษาเขตเป็นผู้รับผิดชอบรองลงไป นอกจากนี้ยังเปิดโอกาสให้ตัวแทนข้าราชการครูและผู้บริหารคุณวุฒิจากประชาชนมีส่วนร่วมในการบริหารการศึกษาด้วย

สำหรับการบริหารบุคลากรครูของกรุงเทพมหานครนั้น ขึ้นอยู่กับคณะกรรมการข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ก.ก.) เหมือนข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ หน่วยงานที่บริหารงานบุคลากรของกรุงเทพมหานครคือ กองการเจ้าหน้าที่และกองฝึกอบรม แต่สำหรับข้าราชการครูกรุงเทพมหานครนั้นมีส่วนการศึกษาเป็นฝ่ายบริหารงานแทนกองการเจ้าหน้าที่

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภูมิการบริหารงานของกรุงเทพมหานคร

